

«δύνατος, τότε ἀπελύσατε κατ' αὐτοῦ τὴν μανίαν σας».

Ἡ τρικυμία αὐξάνει· τὰ κύματα ὑψούνται ὡς ὄρη καὶ θραύονται μυκώμενα κατὰ τῶν σκοπέλων· τὸ πλοῖον μὲ τὰ δρύινα πλευρά του δὲν διαφεύγει τὴν μανίαν των· ὁ ἄνεμος σβύνει τὴν δάδα τὴν μέλλουσαν νὰ ὀδηγήσῃ τὸν κολυμβητήν, ὁ κίνδυνος εἶναι ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἐπὶ τῆς παραλίας.

Ἡ νεῆς ἐπικαλεῖται τὴν Ἀφροδίτην· καθεκτέυει αὐτὴν νὰ κοπᾷ τὴν θύελλαν καὶ ὑπὸ τῆς πλούσιας νὰ προσφέρῃ θύματα, νὰ θυσιάσῃ ταῦρον μὲ πέριχρυσα κέρατα· ἐξορκίζει πάσας τὰς θεὰς τῆς αἰούσου καὶ πάντας τοὺς θεοὺς τοῦ οὐρανοῦ νὰ κατευνάσωσι τὴν ὀργισμένην θάλασσαν.

«Ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου, ἐξελθε αὐτῆς κυκνῆς χώρας σου, εὐμενῆς Λευκοθέας, τοῦ, ἥτις συνεχῶς, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου ἐπὶ τῶν παταγούντων κυμάτων, ἐνεφανίσθης πρὸς τοὺς ναυτιλλομένους ὅπως σῶσῃς αὐτούς! Δὲς πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ τὸν ἱερόν σου πέπλον, τὸν μυστηριωδῶς ὕφανθέντα πέπλον σου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θέλει τὸν μεταφέρει σῶον καὶ ὑγιᾶ ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν κυμάτων».

Οἱ μανιώδεις ἄνεμοι κοπᾷζουσιν, ἡ ροδόχρους τῆς ἡούς κόμη ἀναβαίνει πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ἡ θάλασσα ἀναλαμβάνει τὴν νηνεμίαν της, ὁ ἄῆρ εἶνε γλυκὺς, τὸ κύμα γελᾷ προσπίπτει εὐφλοισβίζον ἐπὶ τοὺς βράχους τῆς παραλίας καὶ φέρει ἐκεῖ ὥσει παιγνιδίζον, πτώμα τι.

Ναί, εἶνε αὐτὸς ὁ Λέανδρος, ὅστις ἄνους ἐπιπλέει καὶ ὅστις δὲν ἠθέτησε τὸν ὄρκον του. Ἡ νεῆς τὸν ἀναγνωρίζει· αὕτη μὲν δὲν ἀποπέμπει οἰμωγὴν· δὲν ἐκχέει δάκρυον, ἀλλ' ἀπομένει ψυχρὰ καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της· ἔπειτα ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, εὐγενῆς δὲ ἐρυθρότης χρωματίζει τὸ ὤχρον πρόσωπόν της.

«Α! εἰσθε ὑμεῖς, φρικτὰ θεότητες, ὑμεῖς διεκδικεῖτε σκληρῶς τὰ δικαίω-

ματά σας; Εἰσθε ἀμείλικτοι· τὸ σῶμα τοῦ ζῶντος μου λίαν ταχέως συνεπληρώθη. Πλὴν ἀλλ' ὅμως σύννοιδά τὴν νεύδαμονίαν, τὸ δὲ ἐμὸν πεπρωμένον εὐπῆρξε γλυκὺ· ἤδη ἀφίερωμαι τῷ ναῷ σου ὡσάνει τις τῶν ἱερειῶν σου· σοὶ προσφέρω φαιδρῶς διὰ τοῦ θανάτου μου, νεο-ἑδρεπὲς θυμῶ, Ἀφροδίτη, μεγάλη βασι-

λισσα». Καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου κατὰ-κυθίζεται εἰς τὰ κύματα. Ὁ θεὸς τῶν θλασσῶν ἀρπάζει τὸ σῶμα τῆς νεάνιδος, εὐχαριστούμενος δὲ ἐπὶ τῇ λείᾳ του ἐξοκολοθεῖ χαρμωδῶς νὰ δισκορπίσῃ τὰ κύματα ἐκ τῆς ἀνεξάντλητου ὑδρίας του.

Δ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΡΙΠΙΔΙΟΥ.—Ἡ κυρία Μοντεσπᾶν, ἐν δὲν πλανᾷ ἡμᾶς ἡ μνήμη, ἠρίθμει 240 διαφόρους κινήσεις τῆς ριπίδος, ὑποκρυπτούσας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πολυειδεῖς σημασίας.

Τὸ ριπίδιον ἐν τοῦτοις καθίσταται, κατὰ τὰς θεωρίας τῆς ὡρεῖας εὐνοομένης τοῦ μεγάλου βασιλέως, τρομερὸν ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν.

Ἀγνοοῦμεν πάντα τὰ συνθηματικὰ σημεῖα τὰ ἀποδοθέντα ὑπὸ τῆς κυρίας Μοντεσπᾶν εἰς τὸ ἄθῃον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐκεῖνο ἐργαλεῖον τοῦ γυναικείου καλλωπισμοῦ, (toilette), πλὴν ὑπεδείχθησαν ἡμῖν ἐσχάτως σημασίαι τινὲς διὰ τὸ ριπίδιον κέκτητα ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐρωτοτροπίᾳ.

Εἰδοποιήσεις εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Κεκλεισμένον καὶ ὄρθιον τὸ ριπίδιον σημαίνει· Δύνασθε νὰ ἐνεργήσητε ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ.

Προσαγόμενον εἰς ἐκεῖνον μεθ' οὗ διαλεγόμεθα ἐκ τῆς μικροτέρας ἄκρας, σημαίνει ἀποστροφὴν, ἀδιαφορίαν. Προσαγόμενον ὀρίζοντως ἐκ

τῆς εὐρυτέρως ἄκρας προτρέψει
εἰς ἐσωτοτροπίαν.

Τρεῖς λεπίδες τοῦ ριπιδίου ἀνεωγμέ-
ναι λέγουσι· σὲ ἀγαπῶ.

Δύο μόναι λεπίδες ἀνεωγμέναι ση-
μαίνουν· ζῶ πρὸς σὺμπάθειαν.

Μία μόνη σημαίνει· φιλίαν.

Ἀλλὰ καὶ κεκλεισμένον τὸ ριπιδίον
πολλὰς σημασίας ὑποκρύπτει ὡς ἐκ τοῦ
τρόπου καθ' ὃν τὸ κραταῖ τις.

Ἡ ἄκρα αὐτοῦ τιθεμένη ἐπὶ τοῦ με-
τώπου σημαίνει· ὁ σὺ ζυγὸς μου
ἐφθασεν.

Ἐξειδόμενον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βρα-
χίονος λέγει· ὁ ἀδελφός μου ἐπὶ
δε τοῦ δεξιοῦ· ἡ μὴτηρ μου.

Κυκλικὴ κίνησις τοῦ ριπιδίου ἐξηγεῖ-
ται οὕτω· πρόσσεχε, μάς κα-
τοπτρεύουσιν.

Ἡ ἄκρα τοῦ ριπιδίου ἐπὶ τῶν χει-
λέων τιθεμένη ἐπιτάσσει· σιωπήν.

Τὸ ριπιδίον χρησιμεύει ἐπίσης ὡς ἰ-
διαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς γυναικὸς
ἂν ποθεῖς νὰ γνωρίσῃς. Ἐὰν τὸ ριπιδίον
κινῆται ἀπὸ τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἡ
ἐνώπιόν σου γυνὴ τυγχάνει ἄχκμος· ἐὰν
ἀπεναντίας κινῆται ὑπὸ τῆς ἀριστερᾶς
χειρὸς ἀπὸ τοῦ στήθους πρὸς τὰ ἔξω, ἡ
κυρία εἶναι ἔγγαμος.

Ἐὰν ἡ ριπίς κινεῖται ἀπὸ τὰ ἔξω πρὸς
τὸ στήθος, ἡ κυρία εἶναι γήρῃ.

Τέλος πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐρωτικοῦ
τούτου τηλεγράφου, τὸ ριπιδίον ἐλαφρῶς
ἐπὶ τοῦ στήθους πλησσομένον, ἐνθαρρύνει
τὴν ἐργολαβίαν.

**Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΠΑΝΚΤΡΟΥ ΤΗΣ
ΘΥΡΑΣ.** — Ἐπειδὴ ὑπὲρ πάντας τοὺς
λαοὺς τῆς Εὐρώπης οἱ Ἀγγλοὶ δικι-
ποῦσιν ἐπὶ τῷ ἰδιορρυθμῷ τῶν ἐθίμων
τῶν, ἀναγράφουмен ἐνταῦθα τὰς ὑπ' αὐτῶν
εἰς τοὺς διαφόρους τρόπους τοῦ κρούειν
τὴν θύραν ἀποδιδόμενῃς σημασίας.

Πράγματι, τὸ παῖδν τοῦ κρούοντος τὴν
θύραν καταμετρεῖται, οὕτως εἰπεῖν, ἐν Δοι-
δίῳ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κρούσεων· μία
κρούσις ὀλιγώτερον θὰ ἦτο ἐξευτελισμός·

μία κρούσις περισσότερον σφετερισμός καὶ
αὐθάδεια. Μία μόνη κρούσις ἀναγγέλλει
τὸν γαλακτοπώλῃν, τὸν ἀνθρακέα, τὸν
ὑπρέτην, τὸν ἐπαίτην· ἡ κρούσις αὕτη
ἰσοδυναμοῦσα σχεδὸν πρὸς ἐρώτησιν, δύ-
νεται νὰ ἐξηγηθῇ· ἐξέστειν;

Δύο κρούσεις ἐμφανίζουν οἰονδήποτε
ἀγγελικφόνον, γραμματοκομιστὴν καὶ
ἄλλον τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος· αἱ
κρούσεις αὗται σημαίνουν ὅτι ὁ κρούων
τὴν θύραν ἐρχεται δι' ὑποθέσεις καὶ ἐξ-
ηγοῦνται οὕτω· πρέπει νὰ εἰσ-
έλθῃ.

Τρεῖς κρούσεις ἀγγέλλουσι τὸν οἰκοδε-
σπότην ἢ τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ τοὺς
ἐν τῇ οἰκῇ φοιτῶντας φίλους. Αἱ τρεῖς
αὗται κρούσεις φαίνονται, οὕτως εἰπεῖν,
ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς τὰς τρεῖς συλλαβὰς
τῆς προστακτικῆς τοῦ ρήματος ἀνοί-
γω· ἄ — νοί — ξον.

Τέσσαρες κρούσεις ἀγγέλλουσι πρόσωπον
διακεκριμένον καὶ ὅπερ ἐν τῇ κοινωνικῇ
ἰσαρχίᾳ κατέχει θέσιν ἀμέσως ὑποδεε-
στέραν τῆς ἀριστοκρατίας· αὗται σημαί-
νουν· ἐγὼ θέλω νὰ εἰσέλθω.

Αἱ τέσσαρες κρούσεις δις ἐπανάκλημβι-
νόμεναι, δυναταὶ καὶ δικεκοιμέναι,
ἀγγέλλουσι μολάρδον, τὴν κυρίαν του,
ὑπουργὸν καὶ οἰονδήποτε ἄλλο πρόσωπον
ἐκτακτον καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς. Αἱ οὕτω
αὗται κρούσεις ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὰς
οὕτω ἀκολουθοῦς λέξεις· σὰς πε-
ριποιῶ μεγάλῃν τιμῇν ἐρ-
χόμενος πρὸς ἐπίσκεψίν
σας.

Τέλος ὁ ὑπρέτης ὁ κρούων μίαν
κρούσιν ὀλιγώτεραν τῶν τεταγμένων,
τιμωρεῖται πάραυτα διὰ τῆς ἐκ τοῦ οἴκου
ἀποπομπῆς.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ κρούσις τῆς θύρας
ἀναγγέλλει μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα καὶ
τὴν ἀγωγὴν, ἢ τὴν κοινωνικὴν τάξιν
τοῦ κρούοντος. Ὁ ἐκ φύσεως προπετὴς
κρούει παταγωδῶς καὶ ἐπανειλημμένως,
μέχρι διαρρήξεως, τὴν θύραν. Ὁ φύσει
δειλὸς καὶ μετριόφρων κρούει σχεδὸν
ἀνεπαίσθητως καὶ δὲν ἐνισχύει τὸν ἥχον

τῆς κρούσεως αὐτοῦ εἰμὴ ὅταν ἐξάντηλθῃ πλέον ἢ ὑπομονή του· ἐν γένει δὲ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τὰ ἔτερα τῆς οἰκογενείας μέλη ἀγγέλλουσι τὴν ἔλευσίν των διὰ μιᾶς καὶ ἐπιτακτικῆς κρούσεως, εὐκλόως ἐπὶ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἀναγνωρίζομένων. Ἐνταῦθα καταστρέφομεν τὸν λόγον, μὴ γινώσκοντες τὰς ἐκ συνθήματος κρούσεις, ὡς τὰς τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων καὶ τῶν ἐρωμένων· δὲν δυνάμεθα ὁμῶς νὰ περάνωμεν τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις χωρὶς ν' ἀναγραφῶμεν ἐξαιρέσειν τοῦ περὶ τῆς κρούσεως τῶν προπετῶν προεκτεθέντος κανόνος. Ὁ δικνομεὺς π.χ. τοῦ Ζακκὺν-θίου Ὁ Ἀνθῶνος, καίτοι μὴ προπετῆς, ἀλλὰ μάλιστα ὑπομονητικώτατος, κρούει οὐχ ἥσσαν θαρυβωδῶς καὶ ἐπκνεκλημένως τὰς θύρας τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν. Ἴσως αἱ κρούσεις αὗται δικαιολογοῦνται ὑπὸ τῆς σπουδῆς τοῦ πολυασχόλου διανομέως, καὶ ἐνίοτε φεῖ! ὑπὸ τῆς δυστροπίας τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς οὕτω κρουομένης θύρας.

Εἰς ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.—Ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς Βριστόλης ἀναγινώσκεται ἐπιγραφὴ, δυνάμενη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα εὐγενοῦς καὶ ποιητικῆς εὐαισθησίας. Ταύτην ἔγραψεν ὁ ποιητὴς Γουλιέλμος Μάζων.

Ὁ Μάζων, γεννηθεὶς ἐν Yorkshire τὸ 1725, συνέθετε ποιήματα, δράματα, ἐλεγεία, σατύρας, καὶ πολλὴν ἀπέκτησε φήμην παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ. Οὐδεμία ὁμῶς τῶν συντόμων ποιησάων του ἐπακηρώθη πλέον τοῦ ποιητικοῦ ἐπιταφίου, δι' οὗ ἠθέλησε νὰ δικαιωνῇ τὴν μνήμην τῆς συζύγου του θανούσης τὸ 1767 μετὰ δύο μόνον ἔτη εὐδαιμονστάτης συμβιώσεως.

Ὁ ἐπιτάφιος εἶνε ἐγγεγλυμμένος ἐπὶ

τοῦ τύμβου, ὅστις περιέλαβε τὸ ψυχρὸν τῆς συζύγου λείψνον, καὶ εἶνε σύνθεσις ἐξερχομένη τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν κοινῶν ἐλεγεσικῶν πράξεων, καὶ ματχοῦ ἄλλου· σὰ τὸ ἐλεγεῖον τοῦ νεκροῦ εἰς ἐπωφελεῖ διδασχὴν διὰ τοῦ ἐπιζῶντος.

»Δέχθητι καὶ φύλαξον, ὦ ἱερὸν χῶμα, ὅ,τι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο προσέτιμα ἡ καρδίᾳ μου· δέχθητι καὶ φύλαξον τὸ τιμαλφέστερον τῶν δώρων, τὸ παρὰ τοῦ Ὑψίστου δοθέν μοι ἐν διαστήματι βίου τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν, καὶ τόσῳ ἐπὶ μικρὸν φαιδρύναν τὴν ὑπερξίν μου.

»Μετὰ πυρεκτικῆς προθυμίας ὠδήγησα τὸ ἐξασθενῆσεν τοῦτο σῶμα μέχρι τῶν ὑδάτων τῆς Βριστόλης· ἡ Μαρία ἔκλινε πρὸς αὐτά, καὶ ἀπέθανε!

»Θὰ ἀναγνώσωσιν ἄρᾳ γε ἡμέραν τινὰ τὰς γραμμάς ταύτας ἡ καλλονὴ καὶ ἡ εὐπορίᾳ; Θὰ αἰσθανθῶσι τὴν καρδίαν των ὑπὸ συμπαθητικῆς ἐξογκουμένην τραχυῆς; ὦ! ναι, ὁμίλησον πρὸς αὐτάς, ὦ προσφιλεῖς νεκρά! ἄς ἀκροασθῶσι τοῦ θεοῦ λόγους σου.

»Καὶ εἰς τὸν βαθὺν τοῦ τάφου κόλπον θὰ ἔχη· τὴν ἰσχὺν τῆς πειθοῦς, τῆς τέρψεως. Εἰπὲ πρὸς αὐτάς νὰ ᾄδῳ καὶ ἀγναί, ὡς σύ' εἰπὲ πρὸς αὐτάς νὰ μένωσιν ἡδέως, ὡς ἔπραττες, ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ καθήκοντος· καὶ ἂν ᾔνε ὠραϊκί, ὡς σὺ, εἰπὲ πρὸς αὐτάς νὰ ᾄδῳ πρὸς τούτοις σεμναί, τόσῳ πρὸς τὸν ἔρωτα πισταί, ὡς σὺ αἰείποτε ἐδεῖκνυσαι. Εἰπὲ τέλος πρὸς αὐτάς ὅτι, καίτοι σκληρὸς εἶνε ὁ θάνατος (καὶ σκληρὸς καὶ διὰ ἐσὲ ὑπῆρξες), τελειωθείσης ἅπαξ τῆς λυπηρᾶς ταύτης διχθάσεως, ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει ἐνώπιον ἡμῶν τὰς μεγάλας, τὰς αἰδίου, πύλας αὐτοῦ, καὶ ἐπιτρέπει ταῖς ἀγναῖς ψυχαῖς νὰ προσδλέπωσι καὶ ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν των.»

